

H.W. Brands

Reagen

898 sider

Lindhardt og Ringhof Reagen var på alle måder stor. Han var det i højde, han var det i drøjde, og som en gammel reklamemand siger: *Man kan ikke sælge et brand, medmindre indholdet virkelig er noget, forbrugerne vil have.*

Forbrugerne dengang var det amerikanske folk, som tørstede efter ro og stabilitet efter en periode med Carter, der ikke havde nævneværdig succes indenlands og blev gjort helt til grin på den udenlandske scene for sin måde at håndtere gidselsituationen i Iran på. Med mange forskellige virkemidler lykkedes det Reagan at overbevise det amerikanske folk om, at han var manden, der stod på mål for deres ønsker. *We will get America back to Work*, sagde han i 1979 og overskred de næste otte år som præsident næsten enhver tænkelig grænse for, hvordan man kunne blive venner med sine fjender, hvordan man samler gode medarbejdere omkring sig og bruger en passende blanding af nødvendig viden, psykologisk indsigt, til at affærdige kriser og komme videre i en fart.

Eksemplet med Black Monday er blot et af de mange eksempler, som er nævnt i bogen her. Black Monday var en mandag i 1987, hvor det amerikanske aktiemarkeds Dow Jones-indeks gik helt agurk nedad efter en lang række politiske og økonomiske forhold i Reagens tidlige år som præsident. En lang række økonomer vejrer fare og kan se de dybt, seriøse udfordringer, landet står over for. Inflationen er krøbet opad, og alle er ved at panikke og sammenligne situationen med krakket i 1929.

Alle undtagen Reagen der spadserer over plænen stille og roligt ved Det Hvide Hus, og på spørgsmål fra en journalist siger noget i retning af:

Aktiemarkedet, well, jeg tror alle er lidt forvirrede, men der er intet galt med amerikansk økonomi

Flere mennesker er i arbejde end nogensinde før i historien. Vores produktivitet er blevet bedre. Vores produktion er steget. Der er ingen løbsk inflation, som der har været tidligere. Så som sagt mener jeg ikke, nogen skal gå i panik, for alle de økonomiske indikatorer er gode.

Reagan havde beroliget det amerikanske folk og de eksperter, der lod sig snøre. For den VAR gal med økonomien. Men det blev reddet af en præsident, der lyste af optimisme og charme og bare havde styr på situationen. Og bag kulisserne begyndte folk så at arbejde med ham rent teknisk, og det hele endte med, at alle kunne ånde lettet op.

Typisk Reagan, og det fanger bogen stilrent og flot, denne unikke personlighed, der som halvt folkefører og charmer efter sin første præsidentperiode vinder en jordskredssejr og genvinder pladsen i Det Ovale Værelse.

Bogen er lagt an som en kæmpemæssig mursten, der skal indgyde respekt for skikkelsen Reagan. I sit forord falder tidligere udenrigsminister Uffe Ellemann Jensen da også lidt uklædeligt lidt for meget på halen over den tidligere skuespiller, som han ikke kan beundre nok for sin stil, når han med rejst sabel kommer ridende over prærien i spidsen for et kavalleri. Omvendt siger det også noget med Reagens evne til at chamere og forføre politikere overalt på kloden.

Vi får rigtig, rigtig mange, spændende detaljer om Reagens virke, opvækst, evne til at omstille sig og bekymringerne om hans nærmeste beskrevet i en bog, der kræver nogle aftener og en weekend for at nå omkring det hele.

Man kan undre sig over, at bogen kun indeholder et par sider om det forfærdeligt vigtige 1976 år for Ronald Reagen, der betød alt for hans kommende politiske virke på den præsidentielle verdensscene, og også kun beskæftiger sig med 1977-1979 på et par sider. Det var jo netop i disse tre år, han fik sit største gennembrud, og hvor han lagde kimen og grunden til at komme i Det Hvide Hus.

Man kan også sige, at det er noget af en tilsnigelse at påstå, at Ronald Reagen satsede på politik for at få opmærksomhed. På den måde tilsidesætter H.W. Brands, at Ronald Reagens klare mål med sin entre i politik, var, at han ønskede en række ting ændret. At han så på alle måder var rigtig god til at få opmærksomhed, det er en ganske anden sag.

Man kan også stille spørgsmålstegn ved korrektheden i, at det var Nixons exit, der banede vejen for Reagen. Her overser forfatteren den analyse, at det ville have været langt lettere for Reagen at komme til fadet som det republikanske partis kandidat med en såret

Watergate-Nixon fortsat siddende ved roret i Det Hvide Hus, end det var at være oppe imod Gerald Ford, der tog afstand fra og tilsyneladende var clear af Watergate.

Lader man disse og en del andre lidt løse påstande og betragtninger ligge, så sidder vi tilbage med følelsen af en bog, der har samlet en lang række tråde fra en stor præsidents virke - både fra hans tid som sportskommentator og en i en lige linje frem til det, USA ville have: Fest og farver i en grå tid og en handlingens mand.

En bog der absolut er læseværdig, og som detaljeret og levende her alle disse år efter hans virke som guvernør og død stadig beskriver årsagerne til, at han stadig har en kæmpeplads i store dele af amerikanernes hjerter: Manden der afsluttede Den Kolde Krig, hvor vi naturligt nok får en lang række 1. hånds-betragtninger fra de skrappe forhandlinger mellem Gorbachev og Reagen, der i den sidste ende førte til et om end ikke venskab mellem de to lande så afskaffelsen af konkurrence og fjendskab mellem to stormagter. Manden der gjorde den amerikanske drøm til virkelighed: Opvæksten med en alkoholiseret far, afslutningen på et præsidentembede. Manden der gjorde USA til stort set verdens eneste supermagt.